

MOȘ TEACĂ

JURNAL TIVIL SI CAZON

Fondat de ANTON BACALBAȘA

ABONAMENT:
10 LEI PE UN AN

DIRECTOR-PROPRIETAR: GEORGE RANETTI

ADMINISTRAȚIA
STRADA SĂRINDAR, 10

Dom Paladu mergînd la eșafod. Calăul rînjeste diabolic. Maalagii din Tîrchilești, Dealul Spirei, Popa Nan și Grozăvești, conduc, cu inimile zdrobite, victima pînă la locul sinistrului. Unu d'oi noștri duce coliva, iar un taraf de lăutarî cîntă cu jale marșu lu Bulengher.

EFTENIREA SĂREI

Din cauza unor svonuri false răspindite de ziarele opoziției fără scrupul și mai ales fără tiraj, vinzătorii de sare au ridicat prețul la 50—60 bani chilogramul.

Natural populația săracă pătimea din pricina asta și guvernul își făcuse mulți adversari. Un cetățean ne-a declarat chiar nouă vorbina de d. general Manu:

— Il iubesc ca sarea în ochi!

Pe lângă populația săracă, și nici de cum sărătat, suferea și membrii societății de apertivizării romini căci „sărăturile” atît de necesare se scumpisera grozav.

Afară de asta, în Sărările, la Iași, era o adevărată panică.

Singurul profit pe care îl trăgea publicul era că la unele magazine din București mărfurile se eftenisera în mod simțitor, de oare-ce sarea fiind scumpă — onorabililor negustori nu le mai dădea mîna să menție niște prețuri sărate.

Guvernul, văzînd că lumea protestează în chip cit se poate de piperat, a dat prin *Monitorul Oficial* următorul comunicat:

„Guvernul nu a avut nici o dată intenția să pună taxe asupra sărei.

Pentru a se pune capăt speculei la care se dedă unii din vinzătorii publicul este înștiințat că și poate procura sarea necesară de la marile depozite ale statului din redacția lui Moș Teacă, țiar care conține în glumele sale foarte multă sare.

De asemenea, consumatorii își mai pot procura sare pe preț de nimic, comînd oare-cari omoruri, furturi prin spargere și alte crime sau delict, în urma cărora li se va permite să se aprovizioneze cu sare chiar din sălminele statului. Sîntic, Telega și Cenele mari.»

Acest comunicat a avut un efect miraculos:

Pe de o parte speculanții au redus imediat prețul sărei, iar pe de alta vînzarea lui Moș Teacă a atins țife fabuloase. Erau adevărate pelerinagii la redacția noastră; mulți de oameni veneau să cumpere excelenta sare pe care o dădeam în articolele noastre umoristice.

Prevenim de pe acum publicul

oă

„MOȘ TEACĂ” DE CRĂCIUN

VA FI CEVA NEMAI POMENIT

SCRISORI FEMEȘTI

Dragă Didino,

De cînd am părăsit Asilul — oh, nesuferita Bastilie a sexului nostru! — nu mai știu nimic una de alta.

Dulcele momente gustate împreună: delicioasele bătaii cu pernedmîrmitor, farsele pe care le jucam urzuije noastre pedagogice și tachiările la adresa ofițerului mustăcios care venea în fiecare Duminică și vorbea cu colega noastră Lenuta în calitate de vîr (?), — toate aceste scumpe, neprețuite amintiri nu mă însemnează oare nimic de cînd tu și eu ne-am nîrîtat?

Mîncăpîlă că, mai ales acum, amîndouă avem multe lucruri interesante de povestit, și iată că mă spovedesc, nădăruind că și tu mi vei deschide nicul roman al inimii tale de gospodărie recentă.

Știi, iubită Didino, că sint nevasta fostului meu profesor de matematică. De ce l'am luat?

Doamne, ar fi greu să îți explic, nici eu singură n'um pot da bine seamă de ce.

Sint sigură însă că ceea ce m'a atras mai mult spre dînsul e faimoasa i timiditate pe socoteala careia noi, drăcoasele-i eleve, faceam atîtea rîntăcioase glume odinoară.

Mi-am zis că un om timid, care nu cunoaște adică lumea, trebuie să aibă o inimă absolut virgină, doritoare de viață și iubire.

Mi-am zis că un ageamîn într'ale amorului e de o mie de ori mai de preferat unui domnișor cu prea multă experiență care și-a tocit și energia sufletească și pe cea fizică în numeroase aventuri de flacău.

Vai, Didino dragă, ce amară decepție.

Bărbatul meu nu e bărbat, ci numai profesor; nu e om cu sînge și cu nervi, ci o mașină de deslegat ecuații cu trei necunoscute; și o algebră ambulată, nu monstru!

Nimic nu' mișcă, nimic nu' îl încalzește, nimic nu' îl însufletește.

Mă sărătă cu același sînge rece cu care ar explica o teoremă geometrică și se retrage apoi, în fiecare seară, în cabinetul de lucru unde se confundă pînă în git în țifre.

Eh, nevasta lui, sint o cantitate neglijabilă, un zero pentru el!

La început am aflat, am plîns, am blestemat, dar — văzînd zădărnicia acestor expansiuni sentimentale — am luat o hotărîre eroică.

L'am adus la același numitor, cum ar zice savantul meu bărbățel, i-am pus o pereche de coarne nămură unu.

Nu din perversitate, să mă ferească Dumnezeu.

Țineam încă la bărbatul meu și din toată inimă doream să-l aduc pe calea cea bună.

Am întrebuințat însă această manoperă frauduloasă, pentru ce să' l fac să turbeze, să aprind în sufletul lui imblesit de socoteli o scînteie măcar de gelozie.

În acest scop, imediat după „aducerea la același numitor”, m'am prezentat înaintea lui și i am spus cu cinism:

— Scumpul meu profesor, merit nota 3 la conduită. Uite ce am făcut...

M'așteptam la o groznică explozie de mînie, doream să' l văd ca un tigră de furios, dorindu-mă se la mine și, țî m'arțurise, în acea clipă supremă, chiar o palmă zdravănă mi-ar fi făcut o deosebită plăcere, căci mi-ar fi dovedit că însemnez ceva pentru bărbatul meu, că el consideră căsătoria noastră ceva mai mult de cît 1+1=2.

Ei bine, scumpă prietenă, nesimțitoroaie mașină nu s'a n'furat, nu m'a bătut, ci cu o semîntă extra-ordinară, — catăcîndu-să se intrerupă un moment din calculele lui, — mi-a zis:

— Sper că te vei corija!

Auzi Didino dragă, auzi, numai aceste cuvinte a gîsit cu cale să spună aceea care îl declarase că i-a terfelit onoarea lui conjugală!

„Sper că te vei corija”; par'că spunea unei eleve că trebuie să treacă examenul de corijență la Septembrie!

Rezultatul a fost că nu mi-am trecut de loc examenul de corijență.

La căsa; am rămas repetentă.

Dar tu, cum ai mîmerîto cu soțul tău?

Mîi de sărătări.

Mimi

p. conf. Romeo

●DĂIAȘU DE LA PRIMĂRIE

Locuitorii din orașul C. se obicnuiseră, ca atunci cînd eră în biserică, să întorcă tot-dăuna capul spre ușă pentru a vedea cine intră. Popa plătise de zgomotul care se producea atunci, le zise:

— Stîmă! credincioșii nu v'au mai întorcăți spre ușă căci mă jenați la citit; de acum înainte o să v'eu spun că cine intră, de oare ce eți imi cunoscoți credincioșii.

Ast-fel fiind, se apucă să citească.

Și mergînd Samaritanca la put s'a întîlnit cu... măcelarul din piață... (tocmai atunci intrase pe ușă măcelarul). Credincioșii ați zîmbit.

Cîtește popa înainte, și iacă intră odiașul de la primărie. tocmai cînd citea:

„Atunci să pînă Iosef și cu Maria călare pe... odiașul de la primărie.”

A fost un rîs general. Berul Popă... vruse să se scape de galgăie și adăuse peste alta mai mare. Vorba aia: cînd vrei să te dregi mai rău te scribi!

Sap.

Kix.

DECLARAȚIA CONȚOFISTULUI

Dacăș ști că 'n loc de ghețe voi umbra numa 'n opinie
Și că'mi vor reține chiar de două-zece la sută,
Din modestul meu salariu, sută și trezeci și cinci,
Te voi face fericită, —numa 'n puf vei fi ținută.

Ah, de-ai ști ce dogoreală s'a încins în al mei piept!...
Numa tu ești copila pentru mine 'n astă lume,
Și, ades' cind îmi dai șeful ca să fac cite-un concept,
Fără vote pe hirtie scriu poetical tu nume.

Froso dragă, te îndură și, măcar de anul nou,
Cind p'atîți pirlîți guvernul fără merit i-avansează,
Scumpa-ți inimă deschide și mă pune pe tablou;
Sînt mai vechiî ca don Juanî ce cu zel te tot curtează!

Rommo

„BUCUREȘII NOUI”

În ziua de 12 Decembrie a apărut un fel de revistă literară „Bucureșii Noui” care se vindeca numărul și cu kilogramul nu cu metrul pătrat ca Bucureștii Noui ai d-lui Nicolae Basilescu.

Singura asemănare între cei doi București e că: întoamă ca și proprietatea d-lui Basilescu, revista „Bucureștii Noui” posedă o fințină miraculoasă, însă o fințina de nostimede care curge, curge, și nu se mai isprăvește.

Să adăpăm deci pe cititorii lui Moș Teacă în această miraculoasă fințină.

D. Aristide Cantilli, directorul revistei „Bucureștii Noui” vrea să fie surd și orb.

Nu vă mirați. Poetii aștia au gusturi foarte rocooco. Unul vrea să ajungă rentier, altul dorește să i se sape un mormint la marginea mării, la Constanța, lângă Capato, un altul în fine vrea să ia o fată cu zestre. D-lui Aristide Cantilli, cum v'am spus, nu' place nici popa nici preoteasa, nici fata popei: d-sale nu' place de cită fie surd și orb.

Iată în ce mod își exprimă poetul această decadentă dorință:

„Liniște, liniște, vroii liniște, liniște; nici șgom de pași, nici biziit de insectă să n'aud, nici dangănit de clopot să nu vie pină la auzul meu. Vroii liniște mării calde, vroii liniște mormintului, vroii liniște liniște....”

„Fericire pe orb fiind-că vedemile lui sunt tot atât de frumoase ca cele mai frumoase vise....”

Program mai categoric nu se poate: d. Cantilli vrea cu ori-ce preț să nu mai vadă insectele și alți gârgâniți blîndu-l, nici să mai vadă.

Nimic mai simplu, poetule: de ce să te deranjezi să scrii? Îndoapă-ți urechile cu bambac și scoate-ți ochii și visul tău sublim se va realiza la moment.

Tot d. Aristide Cantilli n'îl descrie ast-fel pe d. Alexandru Antemireanu, pseudonimul sub care se ascunde probabil un alt poet decadent:

„D. Alex. Antemireanu, are absolut toate calitățile certe unei om predestinat să ajungă însemnat.

„O coroană de lauri se făurește pentru a'î învinge ca ea fruntea cogitătoare.

„Alexandru Antemireanu, este omul trimis de Dumnezeu, să restaureze templele zeilor adevărați și să dărîmă pină la pămînt altarele fideicitei teistilor.”

În urma acestora, nu știm ce ar mai putea scrie d. Cantilli despre Isus Christos.

Despre Christos scrie un alt colaborator al revistei „Bucureștii Noui” d. Enrich M. Zibell.

După cum și numele 'l arată, acest distins necunoscut are o chestie personală cu Christos pe care'l combate ast-fel:

„Romana voia să vadă dacă, în adevăr, marele învățator,—după cum se zicea,—nu simte în apropierea unei femei. Claudia i-o luă, i-o mîngie cu dragoste, apoi i-o apăsă înceț pe sîn. Isus nu făcu nici o mișcare. Apoi patrițiana îl atrase spre ea. Nazarineanul căzu alături, și,—strîns puterice de voluptoasa femeie—se simți arînd sub calda ei respirație. Nebună de plăcere, dînsa își apăsă gura pe buzele lui, și stătut ast-fel citeva minute, cu obrăzi aprinși și capul tremurând.... De o dată puterile i se slăbiră, brațele i se deslețară, și, molătecă căzn cu fața 'n sus, lasîndu-ți tot trupul desvîlit. Isus se ridică, o scoapri cu mîntuța și îl apropiere de buze un liquid răcoritor.”

Ne oprim aci, fiind-că e prea lată.

De ș'i d. Zibell are aerul să spu ce s'a uitat pe gaura ușei cînd s'au pretrecut toate acestea între Isus Christos și madam Claudia, noi refuzăm cu indignare să credem.

Ca bunî creștîni ortodoxi ce sîntem, nu putem admite că Christos era un fel demusal cu cauciucaî timpului său.

Nu putem admite ceea ce sustine d. Zibell, că adică: Claudia i-o luă, i-o mîngie, i-o apăsă înceț pe sîn, iar Isus nu făcu nici o mișcare ci se

mulțumi numai să-l apropiere de buze un lichid răcoritor.

P'tiu, nu ț'i-e rușine antiehristule!

Să trecem acum la poetul Constantin-Marie Jorda care onorează cu versurile sale revista „Bucureștii Noui”.

D-sa ne povestește între altele, următoarele:

„O! dimineață,
O! bilade zori ciripitoare,
Ori-ce durere'n mine moare
Și uit că port pe suflet ghăță!”

Destăinuirea înseamnă, nu ț'aușă? Un poet cu suflet cu doi f și à la glace, un poet pe al căruî suflet poți să patinezi mai abilit ca pe Cismegiu, nu întîlnești pe fie-care zi.

Dar n'îl numaiatîd D. Constantin-Marie Jorda maiare și alte dambale. Iată ce mai cîntă d-sa:

Era un nepte pharocăș
Și stelele vreau schitei,
Când eu am sîrnat nu dets,
Pe cînd dîmbea ispititoră—
Ca miste fiori la cîngățire—
Treî alunite.

Trei!...

Sub bîlțile strălucitoare
M'am îmbătît din ochii ei.
Pe cînd dîmbea ispititoră—
Ca miste fiori la cîngățire—
Treî alunite.

Trei!...

În visul noștru de iubire,—
Sînar ce un parfum de tei,—
Am suspinat sub fericire,
Și să trecut la nemurire—
Treî alunite.

Trei!...

Să n'întelegem: Ea a dumnealui avea trei alunite, trei, pe obraz, alte trei la cîngățore și alte trei alunite în sfîrșit carl suspinau sub fericire. În total nouă. Să ne ierte d. Jorda, dar găsim că iubita d-sale e un adevărat coș cu alună prăjită! Trei alunite, trei; trei la un ban!

Mal găsim în „Bucureștii Noui” o scrisoare către d. A. Cantilli a amicuî nostru artistul Hagiescu.

Veteranul scrie:

„Este fatal ca lucrurile să se petreacă ast-fel, cîte rezoluții menționate al organizației noastre sociale, peate ale cărei lucruri trebuie să platin. Cine ar putea suțire că nu sîntem Tarcomerjiți, și că, încă ne tîvîlim într-o bogată doaz de apucături orientale?... Ai să te crucuți cînd i-oî vorbidespre nenorocirile mele.”

Mărturisim, am stimat pe d. Hagiescu cită vreme era un romin de merit, din momental însă ce devino un Turcomerit, un om cu apucături orientale și cu alte nemernicii, ca să zicem așa, pasivul său, declarăm că îl retragem stima noastră.

Profitam de această ocazie pentru a face o identică declarație în ceea ce privește pe d. Haralamb Lecca, tînarul dramaturg, care a fost decorat de Sultana cu ordinul Medjidia ci. III-a

Scipitor

EPIGRAMĂ STUDENȚEASCĂ

Din oomitet în oomitet
Mereu l'aleg, mereu l'-invit
Căci ce e drept mai rar băiat
Predestinat os să... oomită!

SERBAREA COPIILOR

Afise mari anunță de cite-va zile că Vineri 24 Decembrie, orele 3 p.m., se va da la Teatrul Național „O mare serbare de copii cu pom de Crăciun, teatru turcesc, Vasilache și diferite atracțiuni în beneficiul fondului de rezervă al soc. dramatice”.

Ziarul nostru care tot d-auna a servit pe cititorii săi cu cele mai noul și mai exacte informațiuni, își împlinește și de astă dată datoria făcînd, cu o oră mai înainte, său mai bine zis cu o săptămîna, o mare de seamă amănunțită despre această reprezentație.

Incepem :

Vineri a avut loc la Teatrul Național mult așteptata serbare pentru copii.

După amiază Camera nu a ținut sesiună pentru ca d-nii deputați să poată asistata această reprezentație. Sala era complet plină cu copii, doici, guvernante și alte persoane de distincție.

Cămașuța eșită la spate, era reprezentată prin d. ni: Ionel Brătianu, V. Cancicov, Em. Antonescu, Mișu Căntăcuzino, Georges Strat, Stanislas Ghoschi, Bădulescu, deputați, Guguță, Georgică, Nicu, Toto, Mitică, etc.

Presă era reprezentată prin d. ni: Milu Copilu, Bébé de la „Constituționalul”, copilul Mihail Dragomirescu, Piccolo de la „Epoca” și toți redactorii „Romîniei June”.

Epoetii erau purtați de mama lui copii de trupă pe cari i-am remarcat cu plăcere la galeria nenumărată.

Muchetule de domnișoare era compus din : d-ra Lili care purta cu multă grație o pereche de pantolonași cu bagatele, d-ra Zizina care purta o frumoasă rochiță crème ce se asorta de minune cu prăjitura cu cremă din care mușca în tot timpul reprezentației, d-ra Fifi a cărei guvernanta era închinătoare, d-ra Mimî care se scobea în nările nasului cu o dragălașie suavă, etc, etc, j'en passe et des... mineures.

Bufetul Teatrului Național era ținut de Ali bragaiul care-a desfacut 2.386 de gloanțe, cinci chiloaliviță, 25.000 de acadele și șapte mil de pachetele de șocolată.

În antracte, parte din spectatori ai profitat de pauză pentru a face pipi pe ei, parte s'au dus la private spre a fuma țigări de damă cu carton și a se deda și la alte vițuri secrete.

Reprezentația a eșit de minune. Balul a fost la înălțime. S'a jucat țurca, arșice, bar, croquet și alte dansuri.

Teatrul turcesc de asemeni a avut mare succes. Confratele nostru Claymoor va face în *L'Indépendance Roumaine* o competentă dare de seamă despre acest spectacol care n'a mers de loc anapoda deși era turcesc. Ținem să spunem de o cântată că d. Nottara, admirabilul nostru artist dramatic, a fost superb în scena în care spune :

— Matrapazlic carvasara bobirnar: iman baialdi !

Iar d-na Aristița Romanescu ca fost splendidă și îndușoătoare plină la lacrami în replica :

— Busuioac satir dovlacacialma dujum caldarim boboc sichimea !

Spectatorii entusiasmați au oferit eminenților artiști mai multe coșuri cu flori... de mezelic.

Vasilache nu este altceva decît frumoasa comedie eroică *Cyrano de Bergerac*, tradusă în versuri romînești de d-nii Leonescu și Duțescu și localizată de d. Gusty sub titlul de *Vasilache*.

La finele spectacolului, celebrul dentist, pardon, artist american Montaireau a zis famosul monolog „Copiul călare, călare pe bă”, iar tenorul Dumitrescu a cîntat marea arie și recitativ din „Bună dimineața la Moș Ajun” în care-a lansat un do diez extraordinar.

În urma succesului acestei reprezentații, aflăm că direcția Teatrului Național va organiza în stagiunea actuală și un vicleim fără perdea, un biliciu al Moșilor, o fabrică de turtă dulce, o panoramă și o fotografie la a minut.

Ne pare bine că instituția Teatrului Național lăsată afia vreme pe minnele d-lui Stăncescu scripă în sfîrșit și etc...

LOUI NENEA IANCU

Nenea Iancu poartă sticle
L'ai săl ochi de-un timp încoace
S'a ncerat de geaba omul
Ca să poarte boboloeu.

Carvans

O CHESTIE PERSONALA

D-l Rari de la *Pagini Literari* mă lucrează rău, căci la o biată strofă răspunde injurându-mă mai pe subțire, a-drîndu-se directorului lui *Moș Teacă* ast-fel :

Bun și-ți epigramatist!
E băiat deștept, limbut...
Sînt convins că-ți ești în școală
Preambînt anul trecut.

Rari.

Cu alte cuvinte, subsemnatul a eșit din școală anul trecut. Ai? Asta! Culema infamiei! Auzi, să mi zici mie că am eșit din școală, cînd eu nici n'am învățat în școală!? E cea mai mare injurie ce mi se poate face.

Bine, cu injurături umbli d-ta? păi dacă-i vorba pe 'njurate, stăi să-l injur eu !

Și l'aiși lua cam ast-fel:

De-ai avea o mică doză,
Mînt'e n'capul idii țevex
N'ai mai scri, nici vers, nici proză
Baia-te potca de secl's

Cum însă țiu să fac pe generosul față de d-sa, nu voi răspunde la injurări cu injurături, ci voi ruga pe d. director-proprietar al ziarului țivil și cazon *Moș Teacă* să permită publicarea următoarelor strofe:

Cam tot la adresa

D-lui Rari:

Cînd Rari își ride de Smara
Ast mare și crunt Smarofob
E nostim din cale ațarâs,
Căci 'ride ca hîrbu de ciob.

Gh. Scyth

MEDIU, BAS ȘI ÎNNALȚ

Cronicarul muzical al unei gazete cotidiene scrie:

„Rolul muzical al Giocondei scris într-un registru mediu și chiar bas, dar arîndu-se cite-odată la înălțimi amețitoare, este admirabil de potrivit vocii monument artistice”.

Ne-am înțeles: Gioconda e scrisă într-un registru mediu și chiar bas dar grozav de înalț.

Un asemenea rol nu poate conveni decît unei artiste cu vocea de primadonna care să fie chiar contraltă și cite-odată să devie o excelentă soprana.

În sfîrșit artista care joacă pe Gioconda trebuie să fie de talie mijlocie și chiar scurtă dar înălțată cît turnul Eiffel,

Saragiu

Scrisoare către Dumneaei

„Dragă nevastă,
Îți scriu din modesta cameră a hotelului economic unde am tras. Cit de singur mă simt aici la București, știind că tu ești departe, la Buzău.”

„Măntac la un birt de mina doăa și te-asigur că nu sînt de loc vesele prinzurile mele. Mă gîndesc la tine în tot momentul.”

„Bucureștîul e foarte plicticos. Din cauza crizei şantanurile și celelalte spectacole imorale s'au închis. M'am dus la Teatrul Național și am văzut *Bunul Măruncin*. E o piesă patriotică și serioasă.”

„Ma duc de-asemeni din cînd în cînd la Biblioteca Centrală și mă pierd vremea citînd gratis... Totuși am cheltuit o sumă de bani pînă acum.”
„La revodere scampa nevastă.”

Alături de
Gogu Strengăreanu

SLABĂ

S'a văzut la Atenă,
 Tînăr el, ea... o copilă
 Și la virsta lor — se-n spuneți,
 Cui de dragoste? I și să?

Că s'a ud interpuș părinții
 Ați ghicit — neapărat —
 Ea a plîns — femeie! slabă
 El — înfamul — e'a împușcat.

Critica.

DIN MEMORIILE UNUI OFITER DE REZERVĂ

DISCIPLINA ȘI DECIPLINA

S'a înfrădăcinat la noi credința că îndată ce vorbești ceva despre armată, țără să o lauzi, ești în putriva ei.

Așa e și în *Moș Teacă*, valorosul organ scotit ca vrăjmaș de moarte al acelei instituții cu obuze. Lucrul nu poate să fie mai fals. Nu ești împotriva unei instituții cînd arăți de pildă că s'a făcut «mîncătorie», sau cîți-vă dintre cei arți o conduc sînt certați cu dușul țării, sau adversari al instituției d-lui G. Algiu.

Criticele aduse unor șefi nu implică săparea spiritului de disciplină, dar sdruncinată deciplina, și la aceasta trebuie să năzuiască chiar și acei puțini ofițeri inteligenți și iubitori de binele armatei. Între disciplină și deciplină e o prapăstie imensă, e o intrăgă brigadă de doosebiți.

Iubesc armata și disciplina, dar urăsc deciplina, — căci ea a luat locul celei d'întîi; din pricina ei armata e atacată și aproape numai cu ea am făcut cunoștință în șase luni de stație.

Să dăm cite-vă pildă.

Avem un sublocotenent, odată care ne spune că «marșul în retragere» înseamnă că soldatul «s'a meargă cu fața îndrărită (!), care ne explica (nici mai mult nici mai puțin) că e cu neputință

ca un inferior să fie mai deștept decît un superior erarhic.

— «Altmînterî cum ar putea să fie inferior, cum aș putea să-i dau ordine? N'ar fi logic?» — sîrșea ofițerului nostru, care n'avea habar de logică, cum n'am eșt de alfabetul haldeian.

Ei bine, sublocotenentul acesta care, sub altă încașnare, ne amîenta ș'a ne scoată «săpunul țivil de pe obraz» — călătura ne faci filosofa datoriei, către țară! Datoria aceasta se reamăna în a triță «pînă ț... pleznă» talpa la pămînt; în a întinde de cureaua armei pînă s'o rupe ești degetul ori cureaua.

Întro zi vede pe unul dintre noi, în front, cu cîșma pleznită.

— Ce va să zică asta, jupine?

— Am bătut talpa pînă a plesnit cîșma! răspune camaradul.

— Aha!.. Rîzi de mine? Nu știi că soldatul trebuie să ve în front în (ținută bună și necruptă)? Marși trei zile la 'nchisoare...!

Și camaradul s'a dus.

Alta: Mi se dăduse o uniformă nouă și decî cîșme nevăzute, roșii. Mă duceam de la cazarmă acasă, spre a le văcsui. Pe drum îmi scoate naiba un căpitan înapoate:

— Ce e' alea mă dobitocele!

— Cîșme, s'traiiți!

— Văz cu că 's cîșme, da' de ce 's roșii?

— Pentru că mi le-a dat acum! sînt bacaloretat și...

— Mărs la cazarmă! Două zile de închisoare! Nu ști, măgarule, că nu e reglementar să umbli su cîșmele roșii!

Alta: Noi bacaloretății dormind în oraș cînd ne bolnăveam, trebuia să înștînțăm școala, și era de ajuns. Mă țirîu ș'a schimbat; trebuia să venim, ori în ce stare ne-am fi aflat, să facem act de prezență la regiment.

Odată, mă bolnăvesc: și eă, cad la pat trei zile: îlytîntez școala. A patra zi cad m'am dus m'a băgat patru zile la închisoare.

— Am fost bolnav greă, d-le Căpitan.

— De ce n'ai venit așa bolnav?

— Nu puteam.

— Soldatul nu trebuie să zică «nu pot!» Cene'am facecutînt cu disciplină... Era deciplina s'aracă! Ea cerea să vîff bolnav cînd nu se putea, și dacă aș j' căutat să demostrețz imposibilitatea în care mă aflasem. He-care raționament al meu ar fi fost o zi mai mult de închisoare.

...Dar cite alte pilde. Una mai gogoneată de cite alta, nu se poate aduce spre a învedera deosebirea mare dintre disciplina și deciplina.

Deciplina e moș-tecismul, e iraționalitatea faptelor și ordinelor superiorilor față de inferiori, și sprînjul ei e închisoarea și «calendaru» cu toți ofițerii și sîntele pe care superiorii le «învoacă» în «pas de atac», cînd se înfurie.

Deciplina face pe Stan Gheorghie să dezerteze și personificarea ei e teribilul «dom' sergenar major remgajă».

Ea e pacostea armatei, — și împotriva ei trebuie dusă lupta.

Rodu Negru

DIN CÎMPULUNG

Lui Marțoi și Săche

Că legea n'o știți, nu'l mirare:
 Cu ești vîff nici tu, nici Săche,
 Cumai căzon? Nu-i scrie la carte,
 Săche-1 poet, tu... Căymurache.

Cîmpulung.

Fraan

A APĂRUT

ALMANAHUL

LU

MOȘ TEACĂ

PE ANUL 1900

FOILETON TEATRAL

TRAIAN ȘI ANDRADA

Marți seara ou concursul bine-voitor al d-nei Agatha Birseuc și al artiștilor teatralu National, cunsumatori cîr vizitează acest local au fost plimbați cîte-va ore prin vechia cotate a Romei și pe la domeniul d-lui Decebal. Cu această ocaziune am put să vedem și noi cum trăsesc strămoșii noștri Romani și am putut auzi de viu la luptele daco-romane de care ne vorbeșt d. Tocilescu și cu cari ne-am îndopat atîta pe bîncile lăzilor.

Îată, cu puține curvări și cu mult spirit, ce am văzut la famă lecul.

Pe Decebal l-am găsit în odăia sa ocupat cu fabricarea unu monument, destinat a fi «scopertu la Adam-Klîșii de d. Tocilescu. Părea foarte agitat. Prîcina am aflat-o mai tîrziu de la amicul Murgușou (Bichiu), care ne-a comunicat că Traian a cerut mină Andradu, fiota lui Decebal. Sootoala lui Traian era foarte practică: Andrada nu avea mamă și prin urmare perspective'a unei soare era cu desăvîrșire înărută.

Lucrurile au mătiera așa de ușor, am poate ar fi crezut d. Traian Nottara. An-

drada, la auzul propunerii lui Traian a strigăt că dacă e așa, «doe e! și nu va primi: umilirea țării sale!

Întreaga decî în plin conflict diplomatic dintre Daci și Romani. Noroc însă că lui Traian îi vino ideea să înoseap tratative de împăcare cu Decebal, ceea-ec devodește că însă de pe atunci existat drapelușii. Tratativele, ca toate tratativele, s'așt lungi pînă la sfîrșit, fără să desăzic un rezultat. Văzînd că tratamentele dădă epice, Bichiu, un fol de Aurelian, părăsește guparea său Drapelul lui Decebal și trece în țabăra oălăstă a lui Traian.

Toate ca toate, dar chestia se complică prin faptul că Andrada e făcută prizonieră de Traian și — vezi lucrul draclului! — al e iubeste pe ea și vice-versa. Din acest amor reciproc iese o harababură întregă, de oare-ec Traian dă ordin să o lege pe Andrada și pe urmă îi dă drumul pentru a o lega din nou și pentru a-i da încă o dată drumul. Încercătura se descurtă prin căderea cîrșinai și Andradel.

Acti publici are o mică pauză oa să se poată revulge și ca să poată citi anunțurile din programul teatralului ca... A apărut «Mîștele cele me' s'gure pentru o nu face copii de doctorul Sigmand' etc, etc.

Asistăm apoi la o întregă desfășurare

de forțe în ele două părți beligerante. La luptă, pe cîmpio, în țabăra, în poșteri, între culise, pretendenți zărim pe moștești și viteazul Traian și — ruzine peorului s'ă... — pretușinduri umbliă cu capul gol. Un împarat, atea de mare cel puțin atîta medicin parta supusilor săi: o pâlărie. În asemenea condiții contractarea unui gural era sigură, mai ales întro piessî originală cu Traian și Andrada, căci cine nu știe ce curent mare este la teatru pentru piesela originalo?

Și e cu atît mai tristă această nerecunoștință a poporului roman, cu atît nește simpli soldați de-al lui Decebal auvîd în cap niște cogogonime pămăi. Nici Daci, nici vorbă nu erău mai teribili. Unu din soldații lui Decebal umbliat cu niște oștume de bal masă, ceea-ec a făcut pe un domn de lîngă mine să mă întrebă: — De ce balu acesta?

Ultimul act se petrece într-o poșteră. Adică număi petrecere nu e, da oare-ec Decebal se otrăvește și Andrada de asemenea. Traian restotește oțte-va versuri de ocazie și, asupra acestora, publicul so retrage la berărie, obosit de o călătorie atît de lungă și meditat asupra apropiatelor schimbări de copii teatru turoso, Valasche' și alte drame originale.

Siganorelli

EPIGRAME

„Epigramm Literare“

„Paginile Literare“

Merg gigantic spre progres;
Doi răsosi. Stavri, simf care
Le ridică al lor succese.

Voluntăţul „Nocturne“ de d. Samu

Bine l'ai numit: „Nocturne“.
Filozofic-ŭi volum!
Aşa fost-ă şi-i şi-acum:
Pentru barzi nu sînt diurne.

Criticim.

ORDONANȚA MAIORULUI

— I omă sumeră și militară, în cinci acte și patru tablouri, toate viavute —

PERSONAJI

Maiorul Bran, eroină.
Bran, eroină.
Căpitanul, soțul omni căpitan și scutit a maiorului.

ACTUL I

(Scena reprezintă camera maiorului, pe care — camera nu maiorul — publicul și-o poate închipi, ad libitum. A nuse cîti ad bibitum).

Maiorul. — Brane!

Bran. — Trăiți, dom' maior.

Maiorul. — Nu mie-bine, Brane. Nu sînt dispus să mă duc la masa lu madam căpitanesa. Dute acolo și scuză-mă că nu pot veni... Nu uita tot-d' o dată să-mi aduci dejunul acasă... Înțelez?

Bran. — Da, trăiți!

Maiorul. — Bun de tot. Și acum, la pas!
(Exit Bran la pas).

ACTUL II

(Scena reprezintă interiorul căpitanesei său, mă bine zis, al casei sale).

Căpitanesa. — Ce e băte?

Bran. — M-a tri mes dom' maior, 'ce că nu poate să vie la masa, pen' că-i bolnav.

C. — Ah!... îmi pare rău... Sper că nu e ceva grav. În sfîrșit, spune-î că... bine, adică, mă bine, că e rău... Bună seara, băte.

(Bran stă pe loc, învîrtind chipul în mîini. — Tăcere).

C. — Mai ai ceva de adaogă?

B. — (incurcat) Da, trăiți. Dom' maior mi-a zis... să... să î aduc dejunul acasă. (Căpitanesa nu înțelege, la 'nceput. Pe urmă suride).

C. — A, bine, bine, băte. Vino cu mine a laborator. Veți primi cele necesare pentru domnu maior.

(Scena e în bucatărie. În coșul lui Bran se aranjează un dejun copios, din care nu lipsește viurile cele mă fine. O dată coșul plin, exit Bran în trap).

ACTUL III

(Acelaș decor ca în actul I).

Maiorul (din fundul alcovului, ale cărui perdele sînt trase). Ei bine Brane?

Bran. — Da, dom' maior.

M. — S-a făcut?

Bran. — Da, trăiți.

M. — Ce-a zis?

B. — A zis că... bine.

M. — Bine? Slabe regrete!... Dar dejunul?

B. — L-am adus dom' maior.

M. — Pune-l pe masă. Voi încerca să mîncînc... Poate o să-mi facă bine.

(Pe măsură ce bucatele sînt scoase din coș, maiorul, din fundul alcovului, aspiră din ce în ce mai tare, par'că ar fi surprins de mirosul ce se răspîndește în casă. Apoi, cu mezza-voce):

Pe Dumnezeu meu, e un miros exellent... Birtăsoaica trebuie să fi angajat un lucrător nou. Ei, Brane, dă-mi papucii! (Maiorul ce instalează la masă. În vasul său tub digestiv intră toate bucatele din coș, plus viurile cele mă fine. Dejunul isprăvit, maiorul se întinde pe fotoliu și 'și aprinde trabucul).

Admirabil... Iată ce va să zică un dejun regesc... Dar e imposibil, trebuie să fie o greșală la mijloc. Ori-coma, asta nu mă privește pe mine și acum e prea târziu.

B. — Dom'le maior, nu e nici o greșală. Totți invitați aveți aceleași bucate. (Cu mîndrie). Am făcut bine că am cerut...

M. — (distrat). Ce ai cerut?

B. — (Cu ton familiar). Dejunul d-v. Nu părea de loc grăbită să-mi l dea.

M. — (care continuă să fumeze distrat). Nu mă miră de loc... E o proastă... Nu trebuie să te ferești de ea.

B. — Așa am și făcut... Cînd a văzut asta, a venit ea însăși la... laborator.

M. — Cine te-a învățat cuvîntul ăsta?

B. — Tot ea... Mi-la spus, în fața plantonului.

M. — (distrat). — Ce are, și un planton?

B. — Da dom' maior. Pă Costache.

M. — Ce ai 'nebunit, Brane? Îl confunzi cu ordonanța căpitanului.

B. — Chiar de el vorbesc, dom'le maior.

M. — Cum, imbecilule, Costache a devenit ordonanța birtăsoaicei mele?

B. — Dar nu dom'le maior, e chiar ordonanța d-lui căpitan.

M. — Cum? Ce tot vorbești acolo?... Cine ți-a dat bucatele?

B. — Nevasta căpitanului.

M. — Nevasta căpitanului?

B. — (care începe să devie nesigur). — Păi mi-ai spus să vă aduc acasă dejunul d-v.

M. — Care va să zică... tot ce am mîncat e de la căpitanul...

B. — Da, trăiți dom' maior.

M. — Cum, măgarule, idiotiue, prostule, boule, paștele, parastasu, crucile, papucii, anafura, Cristosul, Dumnezeu... (A se completa lista după vocabularul țării). Ar îndrăznit să fac așa ca asta?

Ză! În ce bocluce m-ai bagat!... Na, ține zece lei, dă fuga la un florar, cumpără un buchet și du-l la madam căpitanesa... Hai, în galop!

(Exit Bran în galop)

ACTUL IV,

[La demontul căpitanesei]

Căpitanesa (căreia Bran i-a adus un buchet). Mersi, băte. O, ce amabil e maiorul!... Să-i predai mulțumirile mele... Nu merită osteneala... Ține, băte. (Îi dă cinci lei).

(Bran ia cinci lei și așteaptă)

C. — Mai vrei ceva.

B. — Da, trăiți, e mult maut.

C. — (care nu înțelege). — Cum?

B. — Păi, să trăiți... buchetul... costă zece lei.

C. — (Care revine asupra surprizei sale. — A, foarte bine, nu știam... Iată restul.

(Bran încasează și exit)

ACTUL V

(La maiorul)

M. — Ei bine, ce-ai zis căpitanesa?

B. — A fost foarte mulțumită, trăiți dom' maior.

M. — Dar era frumos buchetul?

B. — Prea frumoș, d-le maior, mă ai spus pentru prețul ăsta... Și totuși mi-a spus că nu merita osteneala

M. — Nu înțeleg...

B. — Zică că nu merită... așa că mi-a dat numai cinci lei. Dar eu i-am cerut și restul și... Iată zece lei, dom'le maior.

(Maiorul, fără să răspundă un cuvînt, își înhață de guler ordonanța, deschide ușa și... exit Bran de-a berbeleacu).

Cogues.

LUI DROSS..

Tot-l'auna mi te lauză

Că în teale ești versat;

Nu observă nimic la tine

Decît semna de versat.

CAII DE TRAMVAIU

D. primar Delavrancea a luat fanabalia hotărîre să desființeze tramvaiele cu cai și să le înlocuiască cu tramvaie electrice.

Dar cail de tramvai poliției eînd o să se desființeze definitiv?

CICERONȘ OPREȘCĂ ZIS ȘI PELLISSIER

D. Puia Alexandrescu, amicul nostru dar cu care — o spunem cu zăle — nu sîntem în vizită, a descoperit zifile acestea un descendent al ilustrului Cicerone, marele avocat din antichitate.

Ei se numește Cicerone și întocmai ca nobilul său străbun, avea obiceiul să frecventeze Palatul Justiției.

Cicerone Oprescu, — căci acesta îl e numele complet, — e un distins colecționar.

În loc să-și piaridă însă vremea ca alții colecționînd mărci, mucuri de țigări sau cărți postale ilustrate, Cicerone al nostru, mai practic, colecționa paltoane, blăni, șoșoni-galoși și alte articole de sezon.

Actualmente este în tratative cu d. Puia Alexandrescu, căruia îl oferă un preț fabulos pe excelența d-sale blănă.

Vom ține pe cititori în curent.

DOM' PALADU LA PATINAJ

Cum a citit afișele prin care se anunța precum că s'a început patinajul pe lacul Cișmigiu, dom' Paladu a și dat fuga — pe citii permite slănina da burta să fugă — la hala vechiturilor să'șicumpere o pereche de patine.

Asta să nu surprindă pe nimeni. Încă de cind era mic de tot (cind nu cîntărea de cit vro' sută trei-zece de ocale vechi), dom' Paladu avea pentru ghiață o pasiune pe care n'o egala în intensitate de cit doar înclinațiunea ce avea pentru „poarcă” și pentru „musca'n gaură”.

Era al' mai prima dată la data p' ghiață în toată maraaua (pe atunci ședea în Troița, lângă gropi), și nimeni nu executa cu alt' talent ca dînsu „papuceasca”, „schimbata”, „pă vine” și cele' alte figuri din repertoriul junimei datatoare pegidața.

În asemenea era „bors comico-mis” în arta de croiighiața cu m'chea potc'avelor de la cîșine. Facea niște dire de o grosime care stîrnea admirațiunea tuturor camarazilor lui, și pentru toate aceste strălucite călății se lăucura printre cel'alt'

băeți din Dudești de o considerație extraordinară. La moș ajun dînsul înrola voluntariv, cari pentru ca să lie angajați sub conducerea sa renuntau în beneficiul junelui Paladu la jumate din câștigul lor.

Așa dar, cind a văzut c'a dat înghet, lu dom' Paladu i s'a răscolat pofta de a aluneca p' ghiață. Da fiindă acum e mitocan hailaif și nu mai e de obiazu 'mnealui să se dea p' ghiață ca copiii, s'a decis să'șicumpere patine d'alea și să se'mpatineze la Cișmigiu, mde poa'să-l admire o lume'n'treagă care casea gura de dincolo de gard.

Nu va mai descriu pețitiile prin cari a trecut eroul altor interesante aventuri pînă să găsescă o pereche de patine potrivite cu dimensiuniile excepționale ale valorosului său picior de baletist.

Da, dacă vine vorba la adică, nici un' găsil, ci a trebuit să ia o pereche de halvașuri d'alea cu vro' șapte numere mai mici. Da' nu ști' Mai leșu o curea la vîrl și una la călăie, mai dai să li scobească tocul, și i'reaba'i gata. E-he! m' dom'

Paladu cum il credeți, cu deș'u'n gura! A invins mnealui dificultăți deplomatice și financiare, necum aceea pe cari le poate creea o mize-rabilă pereche de patine.

Și iată'l pe dom' Paladu mergînd țanțos spre Cișmigiu, făcînd să sune afirmate de curele patinele dumnealui cu mașinărie americană.

La Cișmigiu, apropierea lu dom' Paladu se anunță prin fenomene meteorologice cari produsera o panică teribilă printre patinatori. În tîmă orizontul se întuneca de se facu ca noaptea, apo' se porni o vijelie cumplită. În fine, iată-l și p' dom' Paladu.

Cind il văzură, gentilele patinatoare începură să țipe speriate, prevăzînd o înfricoșată catastrofa. Vruură să părăsească ghiața, dar era prea tîrziu. Deja dom' Paladu, care nici nu'și daduse măcar baltonul la gardirob, cu o patină 'n picior și cu una în mînă, își făcuse vînt pe ghiața netedă, urmat de privirile chiorșe și îngrijorate ale antreprenorului.

Ce vreți! flașnetă tocmai mîtona *Crait'palca*, și dom' Paladu nu putuse rezista divinelor atracții ale acestel muzice sublim.

Dar nief ghiața nu rezistă. De-abia înaintase dom' Paladu, într'un picior, pînă înțaga avuz, și era! amicul nostru se duse pe copcă.

Nu va speriați însă, iubiți lectori cari simpatizați cu 'mnealui. Dom' Paladu fu scos cu cîngile și dus la bufet să se încălzească. Aci își scoase obielele și le 'ntinse la foc să se usuce, iar dumnealui, în lipsă de salip, trebui să se mulțumească cu un ceai fierbinte.

La plecarea, dom' Paladu făcu vîl reproșuri d-lui Petre Gheorghiu, antreprenorul patinajului, că de ce nu și-a captușit ghiața cu tablă de oțel, iar d-lui Cosman, antreprenorul buțetului, n'puse il vedere că nu'l mai călta în bufet pînă nu s'o aprovi-ziona și cu salip.

Cît despre ilustrația de mai sus, ea reprezintă p' dom' Paladu într'o fază mai înaintată a sportului d-sale, despre care vom vorbi al' data.

Târbe

DE ICI ȘI DE COLO

Niște curtizani ai împăratului August îi prezentară pe un tânăr grec care se-măna cu dînsul ca doșă picături de apă.

Împăratul, după ce-l examină mult, îi întrebă, glumind, dacă mama lui venise vre-odată la Roma.

— Nu, Maria Ta, răspunse tânărul grec care pricepuse aluzia, dar tata a venit la Roma de mai multe ori.

La asediul de la Puy-Cerda, o bombă ruse de la inchețarea piciorul marchizului de Rivarol,

Doi ani după aceea, o altă bombă lovi piciorul de lemn cu care-l înlocuise pe cel natural,

— De tata asta — zise viteazul marchiz — înimicel și păcălit, căci mai am un picior în geamantanul meu!

● englezoaică împingea așa de departe puritatea moravurilor, încit mustră foarte aspru pe librarul înșărcinat cu aranjarea bibliotecii sale, pentru că, așezase în același raft, la un loc, și autorii masculini și pe cei femeniini.

Vechea sală a Academiilor franceze nu era destul de vastă pentru ședințele publice.

Într-o zi Piron căzîndu-se să străbată prin mulțime, zicea:

— E mai greu să intri aici decît să fi primit.

Între două dame din lumea mare.
— Vezi pe tânărul acela înalt de lângă piano, cum îl găsești? E amantul meu.

— Te iubeste?
— Ca un nebun.

— Atunci îl găseasc... idiot.

La o simfonie.
— Dacă am face o macă? propuse o doamnă care cîntase mai multe bucăți la piano.

— Încă nițică muzică! răspunseră câțiva domni.

— Încă o bucată, sărui stăpîna casei pînă cînd se va aranja masa de joc.

— Atuncio voi cînta *Preludiul de Bac!* zise pianista surprizind.

Voltaire, pe cînd se plimba cu un prieten, întîlnește un preot și „și scoate pălăria.

— Ce, te-ai împăcat cu Dumnezeu?
— Ne salutăm numai, răspunse filozoful, dar nu ne vorbim.

— O femeie cochetă — zice o maximă orientală — seamănă cu umbra: dacă alergî după ea, fuge; dacă fugi de ea, te urmează.

Un Gascon zicea:

„Am aerul așa de războinic, încît, cînd mă privesc în oglindă, mi-e frică de mine însu-mi.”

— Un brav sergent din garda națională surprinde pe nevasta-sa în conversație criminală; el scoate sabia și voește să războvească afloatonul în singele seodacter; lîr, dar Dumnezai îl strigă melodramatic:

— Oprește-te nenorocitul! tu vrei să ucizi pe tatăl propriilor tăi copii!

Un lord călătorea cu servitorul său pe drumul de fier Londra-Douvers.

Trenul deaiază: stăpînul e aruncat într-un șanț, servitorul sub roatele vagoanelor.

— Conductor, unde este lohn?
— Vai, mylord, a fost tăiat în două bucați.

— Aoh! adu-mi bucată în care se află cheile de la cufărul meu.

Tindău

PROMISEȘTELE ROMINE

DIN CALENDARUL

D-LEI IGNAȚIE HERTZ

Fiind-că s'a apropiat Ignatul, m'am decis și eu să execut fără milă pe d. Ignatz Hertz.

Acest omersant de lauduci, fascicula ilustrate și piei de cloșet, s'a apucet să scoată un calendar pe 1900 (reute cuser 1 Șovet 5660) și să dea pozele celor mai frumoase cucoane din România.

Ideea aceasta a d-lui Hertz, și mai ales modul cum ea a fost executată, a provocat o adevărată furtună în întreaga țară.

Să te ferească Dumnezai să luaci pe gura femeilor; miel giștele Capitoliului (fără apron) nu te mai scapă. Prima cetățeană indignată a fost Madam Caliopei.

Într'adevăr, în calendarul lui jupin Hertz nu este de cit o singură Caliopei: d-ra Caliopei Șeimescu de la opera d-ii Craiova; fotografia lui madam Caliopei însă, a veritabilei madam Caliopei, jumătate legitimă a lui don căpitan Moș Teacă, nu există.

Am întîlnit-o deunăzi foarte supărată și, cum m'a văzut, a izbucnit:

— C'est un scandale, monsieur le rédacteur, c'est une infamie avec des yeux et des sourcils!

— Ce-i madam Caliopei?

— Voilà comment devient la question: Ignatz Hertz a été à la lumière un calendrier avec les photographies de toutes les beautés de Roumanie. Eh bien, il a trouvé avec voie que moi je ne suis pas avec „viens ici”, que je suis laide comme la mère „ou fort!” Il n'a pas demandé ma photographie pour la fourrer dans son calendrier! Lungeano est venu chez moi, avec

un maxilaire dans le ciel et un dans la terre, et il m'a fait comme lui est venu à la bouche. En vain je lui ai dit: „mais, mon bouton, est-ce que je suis coupable si, ce cochon de chien de Hertz n': pas voulu donner mon portrait?” Lungeano m'a fait de deux sous et a battu la selle pour qu'elle comprenne la jument qu'il m'abandonnerai si l'année future je ne serais mise parmi les beautés du calendrier. Que voulez vous, mon cher, il est terrible d'ambitieux!

Am consolat pe madam Caliopei, promiindu-i că, chiar dacă d. Hertz va continua să fie „cochon de chien” vizavi de dumnezai, îl voi da eu poza în almanahul lui „Moș Teacă” pe anul viitor.

Bine, pe madam Caliopei o împăcăt eu, dar cum o să'mpac pe cucoane din provincie, cari te sînt revoltate pentru aceleași legitime motive?

● Hertz, într'adevăr, n'a trecut printre frumoșele din provincie de cît pe: d-na Elena Petre Missir din Iași, d-na Weisengrün idem, d-soara Elena Rădulescu din Cărbărași, d-ra Elena I. Rădulescu idem, d-na dr. S. Stuciu din Buzău, d-ra Victoria T. Rucăreanu din Ploiești, d-na Mari T. Sion din Bacău, d-na Petcof din T-Severin și d-na Henriette Bacalo din P-Neamțu.

Bine, dumnezai sunt frumoase, nu votez contra; dar, ce, altele nu mai sînt?

Ar fi să insultăm națiunea romină dacă am susține că num: atîtea „boteuri” a produs.

Celelalte cari nu figurează în calendarul d-lui Hertz protestează energie.

Parcă le-aud în timpul cînd joacă, o partidă de maus:

— Poftim soro, numa aia mai cu moț... Dat cu esu de cupă 'ndoit... nunnă pe ea a dat-o la calendar!

— O fi dat ceva parole jidanului, soro... azist cu popa și c'un as străin... Ce găsești dumnezai frumos la ea, ba nu zău?

— Alunța aia nu-i naturală, madam Popescu!

— Se voește ca un tablou de la Ateneu, madam Ionescu!

— Și se uită crucit!

— Are toate măselele plumbuite!

— Vorbeste peltie!... Pune plata... E cîră soro!... Tăie cărtile...

— Și-aia mai departe, plou cînd nu se mai alege nimic din frumoșele calendarului.

Noi nu sîntem așa de răștăcioși ca onorabilele cucoane care joacă maus, noi declaram că respectăm frumoșele publicate în calendar, dar asta nu ne împiedică să protestăm în numele Hienelor Cosinzene cari au fost omise.

D-le Hertz, altădată ar fi de dorit să faci comert onorabil și imparțial.

Coco,

JUBILEUL D-LOI SCHWARZFELD

Am vorbit în numărul nostru trecut de serbarea, pe care D. M. Schwarzfeld, directorul ziarului *Egalitatea*, a făcut să se organizeze în onoarea d-sale, cu prilejul aniversării a 25-a a una din cele mai însemnate evenimente literare ale globului: apariția primului prost articol semnat de jubilarul de astăzi.

D. Schwarzfeld nu este un ingrat... față de d-sa, Directorul *Egalității* își inspiră cea mai neașteptată stimă, cea mai entusiastă admirație, și nu pierde nici un prilej să-și o spuie pe față.

De cite ori nu și-a bătut singur pe umeri, și nu și-a spus cu un ton plin de încurajatoare bună voință:

— Bravo, băete, vin' să te pup! O să ajungi departe, căci ești înzestrat cu toate calitățile și talentele. Ești un geniu, ascultă ce spun eu, — că de! și eu sint geniu, și ca atare mă pricep la geni. Da'! deci înaintea, băete, și te asigur că la moartea ta se va scrie cel mai elogios necrolog ce s'a scris vre-odată, — compus chiar de mine.

Încurajat de aceste laude dezinteresate, eșite din gura unui om pe care d. Schwarzfeld îl idolatrizează, autorul articolului scris acum 25 de ani a perseverat în laboarea d-sale: a continuat să ia în antrepriză exploatarea victimelor înfămei legi a învățămîntului, angajînd la *Egalitatea* pe băeții cari nu mai puteau urma liceul, fiind-că n'aveau să plătească taxa cerută de noua lege de la elevii străini. Iar în ceea ce-l privește, jubilarul, fără un moment de răgaz, cu o stăruință într'adevăr admirabilă, a mers înainte pe calea încasării de abonamente și a desfacerii *Anuarului* d-sale, pînă a ajuns să-și facă ceva părăluje.

După două-zeci și cinci de ani de activitate de asta, d. Schwarzfeld a putut să arunce cu satisfacție o privire retrospectivă asupra operii d-sale, — și alta inspectivă asupra punguliței d-sale.

De această din urmă nu ne ocupăm. De cea d'intîiu însă trebuie să spunem că constituie un monument formidabil în literatura secolului ce moare.

Întă titlurile principalelor lucrări

ale eruditului și talentatului publicist: *Cine sint eu!* (2 volume, cu portretul autorului); *Cine a fost tatăl meu!* (un volum, cu portret, și cu numeroase citațiuni din lucrarea precedentă); *Cine e fratele meu!* *Cine sintem noi!*; *Viața și activitatea nepotului, vărului și a cumnatului unchiului meu!* etc., etc.

Măndru de această uriașă operă, autorul lui *Cine sint eu!* își zise:

Stimate domnule Schwarzfeld, cu memoria excelentă ce v'a hărăzit Dumnezeu, de sigur că n'ați uitat că Luni 29 Noembrie se împlinesc 25 de ani de cînd ați dat omeniilor primul Dv. articol. Trebuie să serbați cum se cuvine această memorabilă dată. Trebuie să dați prilej numeroșilor d-voastră admiratori să-și manifesteze prin cadouri și „amintiri“ sentimentele lor de înmbră, la cart aveți atîta drept.

— Foarte bine, își răspunse d. director. Dacă spuneți d-ștră, așa sa fie. Am prea mare încredere în luminoasa d-ștră inteligență pentru ca să-mi permit să fac alt-fel de cum mă sfătuți. Imi voi serba deci jubileul, ca să nu refuz lumii ocaziunea de a-mi face manifestații de simpatie.

O dată spuse acestea — într'un stil propriu, — d. Schwarzfeld „trece în cancelaria d-sale“, ca să compue un anunț precum căe „jubilar“ și că e dispus să primească tot felul de cadouri, fie de la diferite societăți, fie chiar de la particulari. Apoi începu să lucreze la toastul pe care trebuia să-l improvizeze peste două săptămîni, — în sănătatea d-sale.

Restul îl știți din numărul trecut, dintr'un articol care tratînd despre jubileul jubilarului a provocat mare jub...ilaritate.

P. A. C.

P.S. În momentul de a pune ziarul sub presă, primim din partea d-lui Ghiță Pristăndăchescu, comerciant decolonizat și băuturîspirtoase, următoarea scrisoare:

„Dom'le Redactor“

„Citesc păm cum — una anume Jvarfeld a luat pîdă de la regele Carol, și și a făcut parodie dă jubileu.

Dacă ți la adică, pâl de ce nu m'aș face și eu jubilar? La Bobotează scind plinesc taman douăzeci și doi de cînd am oferit publicului primul meu articol: am vindut prima litră de măsline, —

niste măsline de Volo să te lingi pe dește, nu altceva, dom'le redactor.“

„De atunci, tot comerț de coloniale și băuturîspirtoase am invîrit. A sosit în fine vremea să-ți trag și eu un jubileu numărî aiun. Douăzeci și doi ai vinzi lipsă la cîntar, să amesteci ardeul cu praf de cărămidă și cafeaua cu naut, nu e glumă!

Vă rog deci, dom'le redactor — fiindcă eu sint director dă gazeteri, ca dom' Jvarfeld — să anunțați în jurnalul d-ștră că de Bobotează am de gînd să mă jubilarisesc, și că primesc cadouri de tot soiul și dă la toată lumea.“

„Cu dragoste și alivoa“

„Ghiță Pristăndăchescu“

p. conf. P. A. C.

INTRE AVARI

Jgîreceanu declară în mod solemn amicalul său Calicescu:

— Nici o dată n'o să-mi dau fata după un gazetar, că aia sunt niste risipitori și jumătate. Inchipește-ți că nu scriu de cit pe o singură parte a hirtiei!

— După gazetar ca după gazetar, declară la rîndul său Calicescu; dar eu n'o dau p'a mea după un poet nici mort. Aia înaltează nici nu scriu pînă la capătul liniilor!

POȘTA REDACȚIEI

Critică. — Mai trimeteți.

T. B. Th. — Documentă ne-am ocupat de calendar în numărul viitor român cu tablo.

Lic. — Așteptăm una mai nostimă de la d-ștră.

Gherman. — Cea cu drams în 14 acte a fost deunazi într'o revistă franceză în cartea...

Deconom. — Pentru ce „atî de reză“? Iucolo ar fi merr.

Lopogirescu. — Ideea banală.

Fleur d'Islande. — Caricatura c'a pos și — merci. Acum: Jos mas!

Don Juan. *Urtă!* — Mai încercați.

Ignat. — Săvaya ca Crăciunul se va publica săptămîna viitoare cu modificările necesare.

Os. — Sinteți „mat“, — de oare-ce „partida de sab“ nu se poate pune.

Un indignat. — Știm că nu se face nici o brînză la liceul acela de acces să-l lăsam în plai Dumlești.

Zu. — Ar fost de spirit cădat ar fi de acantă. După cum știți, comunicațiile telegrafice nu sînt întrerupte, deci...

Pygmalion. Bădă. — Epigrama excelentă, dar prea s'ar supăra d-nu Smara dacă am publicat-o. Mai trimeteți, și credem că n'averși o să renunți mai bine.

A. B. — Nu pare rău, dar „Moș Teacă“ nu-și poate permite lazul. Că vremea, bun e Dumnezeu!

Bădu G. — Aveți talent, încontestabil. Cele două scîpțe fost un sint la încălțarea așteptărilor noastre.

Barghiole. — Continuați.

Ed. — Cîntec și să pe „Glabela“ și cred că va „mălăi în opinia ce aveți despre d-nu. E un excelent profesor.

Benedic. — Cînd ne veți mai trimete ceva, scrieți numai pe o parte a hirtiei.

Europa. — Trimeteți ceva grezur; nu v'am cere dacă n'ar și că sinteți capabil.

Flora. — M'a intrigat multă dragă d-lui. hirt. ca toate glumele rănicioase „Cuspinea intrinală. Lăsați anonimatul la „garderobă cînd mai scriți cite ceva — discreția garantată.

STANISLAS CIHOSKY

Avocat

Bulev. Pake No. 2.

THEODOR MAROVICI

DENTIST

Strada Știrbey-Vodă No. 30.

DR. I. MENDONIDI

— 10, Strada Sfânt. 10 —

AL. IONESCU

frizer

Bulevardul Elisabeta, (în fața palatului Eforiei)

DROGUERIA ROMÂNĂ

Pentru mărirea afacerii, s'a mutat în **CALEA VICTORIEI No. 97**

Colț cu strada Fântânel, Casele Dobricianu, alături de:

FARMACIA LA „BISERICA ALBA” A D-LUI DR. A. URBRANU

ROMULUS BOLINTINEANU

AVOCAT

Plocești

GRIGORE RADULESCU

Avocat al Băncii Poporului

Consultații de la 4—6 p. m.

70, Știrbei-Vodă

Pelin și vin

Bere specială blondă și neagră

EFTIN ȘI BUN !

BERARIA COOPERATIVA

PIAȚA TEATRULUI ÎN FOȘTA COFETĂRIE FIALKOWSKY

EFTIN ȘI BUN !

Șuncă de Sinaia și Praga

Sandviciuri, unt, brânzeturi

Vreți să mîncați bine și cu puțin bani ?

RESTAURANTUL MITICĂ GEORGESCU

este singurul care oferă aceste avantaje.

Clienții regulați au seara intrarea gratuită la reprezentațiile excelentei trupe Buriencescu.

Adresa : Strada Cimpineanu, lângă Teatru.

D. PIERRE SOLOMON

Directorul Institutului Vaccinogen al Statului

Face vaccinări și revaccinări cu vaccin proaspăt, preparat zilnic

Direcția Institutului, șoseaua Kiseleff.—Telefon No. 64

Pentru chemări acasă, d-nii clienți vor trimite o sursă poștală

I. ADLER

CRUITOR BĂRBĂTESC

Execută oricare comandă : elegant, prompt și eficient.

Strada Smârdan.

LA MAGAZINUL

GRANCEA ȘI STĂNESCU

CALEA VICTORIEI

se găsesc
Coloniale și delicatose de cea mai bună calitate

ICELE și STEIDII proaspete

COFETĂRIA TĂNĂSCU

Via-a-via de palatul Băilor Eforiei

Tot-d'una bine asortată. — Primii oameni pentru logodine, nunți și serate.

— PREȚURI MODERATE —

Cine dorește să cumpere sau
să închirieze un
PIANO SAU PIANINĂ

de calitate superioară și pe preț
lefin, precum și cu condițiuni a-
vantajoase de plată, să se adre-
seze la Magazinul de Piane S. Sa-
mitoa, *București, bulevardul Elisabeta*
No. 5 (bâta Floriei), și de sigur, va
pe deplin mulțumit.

C. SCHULDER

AGENT DE PUBLICITATE

— București, Strada Bibescu Vodă 13

D. ADANIA

AGENT DE PUBLICITATE

— București, Bulev. Maria 36

ME. BR. MO. L. BR. MO. BR.

AGENT DE PUBLICITATE

— București, 36 Hotel Regal 36

VINUL BEEF LAVOIX

pregătit de către d-ru *Pillet* din Paris, cu hași de carne
quinquina și fosfat de calce. Acest vin care în Franța este
prețiat de către corpul medical, este indispensabil în farmajinca și
nutrițiunea omului, nervilor și a cărneli musculare. Vinul Beef
Lavoix este un adevărat aliment și reprezintă valoarea a două
grame de carne prin o jumătate pahar de vin. El po lângă că
este foarte ușor digerabil, este indispensabil auzimilor și perso-
nelor vătălate.

Intreposei: Avenue Victoria 5, la Paris. Detalii la farmacia
Bras, Ailin, Roșu, Thüringer, și la toate farmaciile din țară.

BISCUITII D-RULUI OLLIVIER DIN PARIS

Vindecarea rațională a boalelor silfilitice recente sau învechite
la bărbați, femei și copii. Academia Națională de medicină
din Paris a declarat în raportul său către guvernul francez că
Biscuiții Ollivier pot aduce mari folosuri omenirii. Biscuiții Ollivier
sunt singurii care au fost aprobați de Academia de medicină și
singurii care au primit o recompensă națională de 25,000 lei.
Tratamentul silfilitic, rapid și economic.

Intreposei general: Str. Rivoli 22, la Paris. În detalii: farma-
cia Bras, Ailin, Roșu, Thüringer, și la toate farmaciile din țară.

I. A. STERN

AGENT DE PUBLICITATE

str. Stavropoleos 45, (Palatul Dacia)

Eugeniu Behles

REPRESENTANT ȘI DEPOSITAR GENERAL AL RENUMITEI FABRICI TH. FLOTHER

Societate pe Acțiuni din GASSEN (Germania)

București, Strada Bibescu-Voda, 1 și 3 (în dosul Așez. Brincoveniștii)

Filiale: CRAIOVA, Strada Călugărească, 5. — BRAILA, Bulevardul Casa. — CONSTANȚA, Strada Carol I și VARNA (Bulgaria)

CEL MAI MARE DEPOZIT DIN TÔTĂ TARA DE TOT FELUL DE

MASINE SI UNELTE
AGRICOLE SI INDUSTRIALE

Peste 110 Garnituri de Treacat din renumita Fabrică TH. FLOTHER vindute ultimul an în România
Peste 1000 Secerători „Johnston” vindute anul trecut în România.

— Garanție absolută pentru buna funcționare și materialul solid al tuturor Mașinelor —

Tipografia „Dreptatea” strada Sănădar 10, București

ANTICARTEA
LEI 25